

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Y. B.**, narozen „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem,
sídlem Nerudova 1419/22, 412 01 Litoměřice,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. MV-35798-3/SO-2013,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 4. 2016, č. j. MV-35798-3/SO-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-74588-7/DP-2012. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil řízení o žalobcově žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce ke dni podání žádosti nepobýval na území České republiky v rámci povoleného dlouhodobého pobytu déle než dva roky.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo nezákonné a vykazovalo vady, neboť žalovaný nedbal pravidel vyjádřených v § 2 až § 8, § 36 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobce správní orgány rovněž zneužily meze správního uvážení a věc posoudily nepřipustným způsobem. Žalobce konstatoval, že nebyly respektovány základní principy správního řízení, a s odkazem na § 36 správního řádu zdůraznil, že mu nebylo umožněno uplatnit svá práva před vydáním rozhodnutí, případně doplnit dokazování. Připomněl, že ve věci bylo prováděno nedostatečné dokazování a následně bylo řízení zastaveno, ačkoli v případě provádění dokazování je podle žalobce nutno věc posoudit meritorně (nejspíše by připadalo v úvahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti) a nelze akceptovat zastavení řízení. Žalobce navrhl provést dokazování svým účastnickým výsledkem a listinami založenými ve správním spisu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že usnesení o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců je procesním rozhodnutím, při jehož vydání správní orgán pouze posuzuje, zda je účastník řízení oprávněn předmětnou žádost podat. Podle žalovaného nebylo před vydáním usnesení o zastavení řízení provedeno žádné dokazování, jež by směřovalo k meritornímu posouzení dotčené žádosti. Zdůraznil, že správní spis neobsahuje žádné podklady, které by žalobci nebyly známy a se kterými by měl být seznámen podle § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243. Dodal, že z formuláře, jež žalobce využil k podání předmětné žádosti, je zřejmé, že žalobce byl poučen, že není oprávněn žádost podat, přesto na jejím podání trval.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 11. 2012 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ve které jako účel pobytu uvedl: „*podnikatel změna účelu*“. Do kolonky předchozí pobyt na území delší než tři měsíce žalobce vyplnil od 30. 11. 2010 do 30. 11. 2012, zaměstnání v Ústí nad Labem. Do doplňujících informací žalobce dopsal, že na podání žádosti trvá. K žádosti přiložil mimo jiné své povolení k pobytu č. 000070153 s platností do 30. 11. 2012 a svůj cestovní doklad, jenž obsahoval vízum s platností od 22. 11. 2010 do 20. 5. 2011, vstupní razítko na území Slovenska ze dne 30. 11. 2010 a následná povolení k pobytu s platností od 1. 12. 2010. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 7. 2. 2013 řízení o žádosti zastavil. Proti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 14. 4. 2016.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[c]izinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.“* Z § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *„[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.“*
9. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dne 26. 11. 2012. Z víza a vstupního razítka obsažených v cestovním dokladu žalobce přiloženém k předmětné žádosti soud zjistil, že žalobce legálně pobýval na území České republiky od 30. 11. 2010. V době podání zmíněné žádosti tak chyběly žalobci ke splnění podmínky dvouletého pobytu na území podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců čtyři dny. Soud proto shledal, že ke dni podání předmětné žádosti žalobce nebyl oprávněn podat tuto žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť nesplňoval podmínky § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně proto podle názoru soudu plně v souladu s § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců řízení o dotčené žádosti zastavil a žalovaný postupoval správně, pokud usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Soud zdůrazňuje, že žalobce své námitky, že žalovaný nedbal zásad uvedených v § 2 až § 8 správního řádu a nedodržel § 50 téhož zákona, nikterak nespecifikoval a neupřesnil, v jakém konkrétním jednání či opomenutí porušení zmíněných ustanovení správního řádu spatřoval. Žalobce rovněž neuvedl, v čem spatřoval zneužití mezí správního uvážení. Takto formulované námitky nevyhovují požadavkům konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky jeho rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz), neboť z nich není zřejmé, co konkrétně žalobce správním orgánům vytýká. Zdejší soud se proto těmito naprosto obecnými námitkami nemohl blíže zabývat.
11. K námitce, že žalobci nebylo před vydáním rozhodnutí umožněno uplatnit jeho práva, ani doplnit dokazování, soud připomíná, že správní orgán prvního stupně řízení o žalobcově žádosti zastavil, protože žalobce nesplňoval zákonem vyžadovanou délku pobytu k datu podání žádosti, což vyplynulo z dokladů předložených samotným žalobcem, a žalovaný si pro své rozhodnutí žádné další podklady neobstaral. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[s]myslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Takovým skutkovým zjištěním však není údaj o délce platnosti stávajícího povolení k pobytu. Jde o informaci o právním statusu, s níž cizinec již vstupuje do řízení.“ Podle názoru zdejšího soudu všechny základní skutkové okolnosti, které byly rozhodné pro závěr o zastavení řízení, byly žalobci známy a ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady, se kterými by bylo třeba žalobce seznámit. Soud proto konstatuje, že žalobce nebyl nijak krácen na svých právech vyplývajících z § 36 správního řádu a tato námitka není důvodná. Soud dodává, že žalobce ostatně ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní důkazy mu správní orgány znemožnily v řízení uplatnit, tudíž předmětná námitka byla též ryze hypotetická.
12. Soud nesdílí žalobcův názor, že po provedení byť nedostatečného dokazování je nutno věc meritorně rozhodnout a nelze řízení zastavit. Podle názoru soudu naopak správní orgán může řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavit podle § 169 zákona o pobytu cizinců kdykoli během řízení, zjistí-li, že byly naplněny podmínky tohoto ustanovení. V tomto směru není správní orgán nijak omezen stádiem řízení ani úkony, které v řízení již učinil.
13. Žalobcem navrhované dokazování účastnickým výsledkem žalobce a listinami založenými ve správním spisu soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl. Žalobce měl možnost všechna svá tvrzení uvést v žalobě a jeho výsledek by z hlediska naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení nemohl přinést žádné nové relevantní skutečnosti. Obsahem správního spisu se pak v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
14. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení jednotlivých ustanovení správního řádu ani základních zásad správního řízení. Soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.